

Responsible Financial Innovation in ASEAN

ดร.เศรษฐพงศ์ สุทธิวิทาธนฤพนธ์

งาน Bangkok Digital Finance Conference 2025

วันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2568

ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน

ผมขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่งาน Bangkok Digital Finance Conference 2025 ภายใต้หัวข้อ “Building ASEAN Financial Corridor” ซึ่งจัดขึ้นโดยความร่วมมือระหว่างธนาคารแห่งประเทศไทยและ Global Finance & Technology Network (GFTN)

หากกล่าวถึงพัฒนาการด้านการเงินดิจิทัล (Digital Finance) ของอาเซียน เราสามารถกล่าวได้อย่างภาคภูมิใจว่า ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา นวัตกรรมด้านระบบการชำระเงินที่สำคัญของโลกเกิดขึ้นที่ภูมิภาคนี้ อาเซียนได้ก้าวข้ามยุคของการชำระเงินด้วยบัตร และก้าวกระโดดเข้าสู่ยุคของการเงินดิจิทัลโดยตรง

ปัจจุบัน ในภูมิภาคอาเซียน การชำระเงินผ่านคิวอาร์โค้ด (QR Code) และกระเป๋าสตางค์ดิจิทัล (Mobile Wallet) มีการใช้งานแพร่หลายกว่าหลายประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น ในอินโดนีเซีย ระบบ QRIS รองรับบริการชำระเงินผ่าน QR Code ให้กับร้านค้ากว่า 30 ล้านแห่งทั่วประเทศ ในมาเลเซีย ระบบ DuitNow กลายเป็นช่องทางการชำระเงินหลักของประชาชน และในประเทศไทย ระบบพร้อมเพย์ (PromptPay) สามารถเข้าถึงประชาชนมากกว่าร้อยละ 70 ของทั้งประเทศ รองรับธุรกรรมมากกว่า 75 ล้านรายการต่อวัน

ที่สำคัญ นวัตกรรมทางการเงินของอาเซียนไม่ได้หยุดอยู่เพียงภายในประเทศ แต่ยังขยายไปสู่การชำระเงินข้ามพรมแดน ในปัจจุบัน ประเทศไทยมีการเชื่อมต่อการชำระเงินผ่าน QR Code กับประเทศเพื่อนบ้านแล้วถึง 8 ประเทศ และอาเซียนยังเป็นภูมิภาคแรกของโลกที่มีการเชื่อมโยงระบบการชำระเงินแบบทันที (real-time) ข้ามพรมแดน ผ่านโครงการเชื่อมโยง PromptPay – PayNow ระหว่างประเทศไทยและสิงคโปร์

และผมมีความยินดีที่จะบอกทุกท่านว่า ความก้าวหน้าจากการเชื่อมโยงแบบทวิภาคี อย่าง PromptPay - PayNow กำลังขยายสู่การเชื่อมโยงแบบพหุภาคี ผ่าน Project Nexus ที่เชื่อมโยงระบบการชำระเงินของอาเซียนไปยังภูมิภาคอื่นๆ ทั่วโลก

นอกจากนี้ การเข้าถึงทางการเงินอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม (inclusivity) ได้เป็นหัวใจของการออกแบบนวัตกรรม Digital Finance ในอาเซียน ตั้งแต่วันแรก นวัตกรรมทางการเงินที่เกิดขึ้นในอาเซียน ได้ถูกออกแบบขึ้นมาเพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อประชาชนและธุรกิจ ตั้งแต่ธุรกิจขนาดใหญ่ไปจนถึงธุรกิจขนาดเล็ก ไม่ว่าจะเป็นร้านอาหารริมทางในกรุงเทพฯ ไปจนถึงผู้ประกอบการ SMEs ในมะนิลา ปัจจุบัน ทุกคนสามารถรับเงินจากลูกค้าได้แบบ real-time โดยแทบจะไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆ เพียงแค่มีแผ่นกระดาษหนึ่งใบที่พิมพ์ QR Code ไว้

ความทั่วถึงและเท่าเทียมนี้ เป็นจิตวิญญาณที่สำคัญของการพัฒนานวัตกรรมของอาเซียน ไม่ใช่แค่เป็นการสร้าง

นวัตกรรมเพียงเพื่อการพัฒนาเชิงประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างเดียว แต่เป็นการพัฒนาเพื่อพาทุกคนเดินไปด้วยกัน

อย่างไรก็ตาม การที่อาเซียนเป็นผู้นำด้านนวัตกรรมทางการเงินด้วย QR Code ก็หมายความว่า เราจะต้องเผชิญกับความท้าทายที่เกิดจากนวัตกรรมเหล่านี้ก่อนภูมิภาคอื่น การชำระเงินที่รวดเร็ว (fast payment) ก็มาพร้อมกับความเสี่ยงที่มีฉฉฉสามารถหลอกลวงได้รวดเร็วขึ้น ซึ่งเป็นประเด็นที่ทุกประเทศในภูมิภาค รวมถึงประเทศไทย กำลังเผชิญอยู่ นอกจากนี้ การเชื่อมโยงระบบการชำระเงินข้ามพรมแดนก็นำไปสู่ความซับซ้อนในด้านการป้องกันการฟอกเงินและการต่อต้านอาชญากรรมทางการเงินข้ามชาติ อีกทั้งความง่ายและการเข้าถึงได้ของ QR Code ก็ส่งผลให้ประชาชนกลุ่มเปราะบาง เช่น ผู้สูงอายุ หรือผู้ที่ไม่พร้อมด้านเทคโนโลยี สามารถตกเป็นเป้าหมายของการหลอกลวงของมิจฉาชีพได้ง่ายขึ้นเช่นกัน

นี่คือความท้าทายที่เรากำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ คำถามสำคัญคือ เราจะเดินหน้าพัฒนานวัตกรรมของอาเซียนต่อไปอย่างไร เพื่อแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ขณะเดียวกันก็ยังสามารถสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ ที่ยั่งยืน และยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนทุกคนได้อย่างแท้จริง **กรอบการพัฒนานวัตกรรมอย่างมีความรับผิดชอบ (Framework for Responsible Innovation)** ของอาเซียนสำหรับทศวรรษต่อไป ควรมีลักษณะเช่นใด?

เมื่อเราพูดถึงนวัตกรรม เรามีแนวโน้มที่จะคิดถึงเทคโนโลยีเป็นหลัก โดยเฉพาะกับทุกท่านในห้องนี้ที่เต็มไปด้วยฟินเทคและผู้สร้างนวัตกรรมที่มีความสามารถ เรามักมองว่าเทคโนโลยีนั้นคือคำตอบในการทำให้ทุกอย่างประหยัดขึ้น ฉลาดขึ้น สะดวก และรวดเร็ว พร้อมใช้งานตลอด 24 ชั่วโมง 7 วัน แต่ถ้าเราย้อนกลับไปมองประวัติศาสตร์ เราจะได้เห็นว่าเทคโนโลยีเพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ โดยเฉพาะถ้าเราต้องการให้ความก้าวหน้าที่เกิดขึ้นนั้น เป็น “ความก้าวหน้าที่ยั่งยืน” ไม่ใช่เพียงในความหมายด้านสิ่งแวดล้อม (green sustainability) เท่านั้น แต่รวมถึงความยั่งยืนในเชิงสังคมด้วย Responsible Innovation ที่จะสร้างผลดีและประโยชน์ต่อทุกคนอย่างยั่งยืน นั้นจำเป็นต้องมีองค์ประกอบครบทั้ง 3 ประการ ดังนี้

ปัจจัยแรก **เทคโนโลยี** แน่นอนว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้ เพราะเทคโนโลยีคือกุญแจที่เปิดประตูสู่ความเป็นไปได้ใหม่ ๆ ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน แต่เทคโนโลยีอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ

ปัจจัยที่สอง **แรงจูงใจทางเศรษฐกิจ (economics incentive)** ต้องถูกออกแบบให้สอดคล้องกับประโยชน์ส่วนรวม เพื่อให้ทุกฝ่ายไม่ว่าจะเป็นผู้สร้างนวัตกรรม ผู้ใช้งาน หรือสังคมโดยรวม เห็นคุณค่าและมีแรงผลักดันที่จะร่วมกันขยายผลนวัตกรรมไปข้างหน้า และ

ปัจจัยที่สาม **กรอบกฎหมายและกฎระเบียบ (legal and regulatory frameworks)** ที่เหมาะสมก็มีความจำเป็น เพื่อช่วยป้องกันความเสี่ยง แต่ต้องไม่เข้มงวดจนเกินไป จนกลายเป็นอุปสรรคต่อการเติบโตและการก้าวหน้าของนวัตกรรม

อีกสิ่งหนึ่งที่เรามักติดกับดักของตัวเองคือ เรามักถามว่า “เทคโนโลยีใช้ได้จริงหรือไม่ มันแก้ปัญหาได้หรือไม่” ซึ่งเป็นคำถามที่ดี แต่สิ่งสำคัญกว่าคือ... “แล้วถ้าวันหนึ่งเทคโนโลยีล้มเหลวขึ้นมา จะเกิดอะไรขึ้น?”

ในยามปกติ คำถามนี้อาจไม่ถูกหยิบยกขึ้นมา แต่เมื่อเกิดวิกฤติหรือเหตุการณ์ไม่คาดคิด มันคือคำถามสำคัญที่ต้องตอบ ตัวอย่างเช่น วิกฤติการเงินโลกปี 2008 ขณะนั้น ระบบการเงินสร้างอยู่บนรากฐานของผลิตภัณฑ์ทาง

การเงินที่ซับซ้อนและหลากหลาย โดยมีความก้าวหน้าเชิงเทคโนโลยีเป็นตัวขับเคลื่อนสำคัญ แต่เมื่อความเชื่อมั่นของระบบการเงินถูกทำลายลงในชั่วข้ามคืน ก็ทำให้เกิดผลกระทบครั้งใหญ่ กลายเป็น global financial crisis

สิ่งที่ช่วยประคองระบบเศรษฐกิจโลกไว้ได้ ไม่ใช่เทคโนโลยี แต่เป็นการอัดฉีดสภาพคล่อง การให้หลักประกัน และการฟื้นฟูความเชื่อมั่นกลับคืนสู่ระบบการเงิน ผ่านการแทรกแซงของธนาคารกลาง

ดังนั้น ความสำเร็จของนวัตกรรมและเทคโนโลยีจึงไม่ได้วัดจากช่วงเวลาที่ยานการณ์ปกติเท่านั้น แต่ต้องวัดจากความสามารถในการยืนหยัดในยามวิกฤติได้ด้วย ซึ่งไม่ต่างจากบทบาทของธนาคารกลาง ที่ไม่ได้มีไว้เพื่อดูแลระบบการเงินในยามราบรื่นเท่านั้น แต่ต้องรักษาความมั่นคงและความเชื่อมั่นของระบบการเงินในยามวิกฤติให้ได้เช่นกัน

บทเรียนจากอดีต ยังคงเป็นสัจธรรมสำหรับวันนี้ และด้วยเหตุนี้ ผมอยากจะชวนทุกท่านพิจารณากรณีศึกษา นวัตกรรม 3 ตัวอย่าง ได้แก่ การชำระเงินดิจิทัล (Digital Payments), การแปลงสินทรัพย์เป็นโทเคน (Tokenization), และการใช้ประโยชน์จากข้อมูลทางการเงิน (Open Data)

ตัวอย่างแรก: การชำระเงินดิจิทัล (Digital Payments) — กรณีของ PromptPay ในประเทศไทย

เทคโนโลยีได้สร้างการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญ สามารถสร้างสรรค์และนำเสนอบริการได้อย่างดีตามที่คาดหวังไว้ จนเกิดการพลิกโฉมระบบการชำระเงินของประชาชนรายย่อยในวงกว้าง ส่งเสริมการเข้าถึงบริการทางการเงิน พร้อมทำให้การชำระเงินรวดเร็วขึ้น ถูกกลาง และเข้าถึงได้มากขึ้นสำหรับทุกคน

แต่ก็เป็นเช่นบทเรียนที่เราเรียนรู้กันมาแล้ว เทคโนโลยีเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ คุณลักษณะที่ทำให้ PromptPay ประสบความสำเร็จ ซึ่งได้แก่ ความรวดเร็ว ราคาถูก และการเข้าถึงที่ครอบคลุมมากขึ้น อาจกลายเป็นข้อที่เอื้อให้เกิดการหลอกลวงและฉ้อโกงได้ง่ายขึ้นเช่นกัน มิฉะพินักโทรศัพท์แอบอ้างเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือธนาคาร แจ้งเหยื่อว่ามี “ธุรกรรมต้องสงสัย” และเร่งให้โอนเงินผ่าน PromptPay ทันที บางรายเสนอแผนการลงทุนปลอม โดยใช้ความกลัวและความโลภเป็นเครื่องมือในการหลอกลวงประชาชนกลุ่มเปราะบาง และพวกเขาฉวยใช้ประโยชน์จากจุดแข็งของ PromptPay ทั้งในเรื่องของความรวดเร็วและราคาถูก ซึ่งทำให้การโอนเงินที่เสร็จสิ้นแล้วไม่สามารถยกเลิกได้

ดังนั้น สิ่งที่เป็นคือองค์ประกอบอีกสองประการของการพัฒนาวัตกรรมการชำระเงินอย่างมีความรับผิดชอบ ซึ่งได้แก่ แรงจูงใจทางเศรษฐกิจที่เหมาะสม และ กรอบกฎหมายและธรรมาภิบาลที่เข้มแข็ง การป้องกันการฉ้อโกงไม่สามารถพึ่งพาเทคโนโลยีเพียงอย่างเดียวได้ ธนาคารจำเป็นต้องมีกรอบแนวทางในการร่วมรับผิดชอบ มีการตรวจสอบตัวตนและกระบวนการรู้จักลูกค้า (KYC) ที่เข้มงวดขึ้น และมีแรงจูงใจในการร่วมมือกันตรวจสอบธุรกรรมที่น่าสงสัย แทนที่จะผลักภาระไปยังผู้ใช้บริการ

บทเรียนที่ชัดเจนของเรื่องนี้ คือ “บริการที่รวดเร็วและราคาถูก” อาจไม่เพียงพอ ดังนั้น การมีมาตรการป้องกันและการร่วมกันรับผิดชอบจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้การชำระเงินดิจิทัลดำเนินไปอย่างมีความรับผิดชอบ ยั่งยืน และคงอยู่ในระยะยาว

ตัวอย่างที่สอง: การแปลงสินทรัพย์เป็นโทเคน (Tokenization) — เงินในรูปแบบโทเคน

เทคโนโลยีนี้ให้ความเชื่อมั่นในเรื่องประสิทธิภาพ ความโปร่งใส และความสามารถในการผูกธุรกรรมเข้ากับเงื่อนไขของสถานการณ์ที่เกิดขึ้น โดยกำหนดไวยากรณ์ในระบบข้อมูล (programmability) ผ่านสัญญาอัจฉริยะ (Smart contract) ซึ่งมีศักยภาพมาก อย่างไรก็ตาม ยังคงมีความเสี่ยงตามมาด้วยเช่นกัน

สแตเบิลคอยน์ (Stablecoin) ขึ้นอยู่กับความเชื่อมั่น และความเชื่อมั่นนั้นอาจแปรปรวนอย่างมาก เราเห็นตัวอย่างจากการล่มสลายของ Terra/Luna ในปี 2022 ซึ่งทำให้มูลค่าหายไปหลายหมื่นล้านดอลลาร์ และกัดกร่อนความเชื่อมั่นของผู้ใช้นับล้านคน นอกจากนี้ การปกปิดตัวตนของผู้ใช้งาน (Anonymity) สามารถเป็นสาเหตุให้เกิดเศรษฐกิจใต้ดิน (Shadow Economies) และทำให้การหลีกเลี่ยงการตรวจสอบเพื่อสนับสนุนการฟอกเงินทำได้ง่ายขึ้น

ดังนั้น เทคโนโลยีมีศักยภาพสูงก็จริง แต่ต้องมียุทธศาสตร์ประกอบอีกสองประการร่วมด้วย ซึ่งได้แก่ แรงจูงใจทางเศรษฐกิจที่เหมาะสม และ กรอบกฎหมายและธรรมาภิบาลที่ชัดเจน

และที่สำคัญอย่างมาก เงินไม่สามารถอาศัยเพียงเทคโนโลยีอย่างเดียวเท่านั้นเพื่อพัฒนาต่อยอด แต่เงินยังคงต้องตั้งอยู่บนหลักการซึ่งเป็นรากฐานที่มีมาอย่างยาวนาน ตามที่ผมเคยกล่าวไว้ในเวทีอื่น ๆ เมื่อเราพูดถึงอนาคตของเงิน มีหลักการพื้นฐานบางประการที่ไม่ควรถูกบั่นทอน เพราะหลักการเหล่านี้ได้ทำหน้าที่ของมันอย่างดียี่สิบมาโดยตลอด

หลักการดังกล่าว ได้แก่ 1) เงินทำหน้าที่เป็นหน่วยวัดมูลค่า (unit of account) เพื่อกำหนดมูลค่า 2) เงินทำหน้าที่เป็นสื่อกลางในการชำระเงิน (means of payment) เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยน และเป็นกลไกที่นำเชื่อถือในการโอนสื่อกลางในการชำระเงิน (trusted system of transfer) นอกจากนี้ ที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งคือ 3) ความเป็นเอกภาพของเงิน (singleness of money) ซึ่งรับประกันว่าเงินทุกรูปแบบสามารถแลกเปลี่ยนกันได้ในมูลค่าเท่ากัน (exchange at par) อย่างไรก็ตาม ความเป็นเอกภาพนี้สามารถถูกทำลายได้ง่าย หากกฎการแลกคืน (redemption rules) ไม่ชัดเจน หรือความเชื่อมั่นเริ่มสั่นคลอน ดังนั้น หลักการทั้งสามของเงินต้องคงอยู่ ไม่ว่าเงินจะเปลี่ยนแปลงรูปเป็นอย่างไรก็ตาม

ผมไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเทคโนโลยีและ Tokenization จะทำให้เราเห็นรูปแบบของเงินที่มีการเปลี่ยนแปลงไป แต่เราต้องมั่นใจว่าการเปลี่ยนแปลงนี้จะไม่บั่นทอนหลักการพื้นฐานของเงินที่ทำให้ระบบการเงินดำเนินมาได้เป็นอย่างดีมาโดยตลอด คือสิทธิในการแลกคืนที่ชัดเจน มาตรฐานการเปิดเผยข้อมูล มาตรการป้องกันการฟอกเงิน และแรงจูงใจที่สอดคล้องกัน ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการรักษาความเชื่อมั่น และเป็นความเชื่อมั่นที่ใช้เวลาสร้างมาอย่างยาวนาน จึงจำเป็นต้องได้รับการปกป้องไม่ให้ถูกบั่นทอนหรือสูญเสียไป

บทเรียน ณ เวลานั้น คือ เมื่อเราพูดถึงเงินในรูปแบบโทเคน เราต้องเตรียมรับมือกับสถานการณ์ที่อาจมีความผันผวน เราต้องรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม่สามารถแลกคืนได้ตามมูลค่า หรือเมื่อความเชื่อมั่นหายไปอย่างฉับพลัน แนวทางป้องกันและการกำหนดผู้รับผิดชอบจะต้องถูกออกแบบและระบุไว้ตั้งแต่แรก

ตัวอย่างที่สาม: การใช้ประโยชน์จากข้อมูลทางการเงิน (Open Data)

เราเห็นตัวอย่างจาก Open Banking ในสหราชอาณาจักร และในประเทศไทยผ่านโครงการ “Your Data” ของธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งมุ่งสร้างระบบนิเวศการแบ่งปันข้อมูลที่ปลอดภัย โปร่งใส และเป็นธรรมชาติ เทคโนโลยีมีศักยภาพอย่างมหาศาลในการเปิดโอกาสใหม่ ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มทางเลือกให้ผู้บริโภค การลดต้นทุน หรือการสร้างบริการรูปแบบใหม่ที่ตอบโจทย์มากขึ้น รวมถึงการทำให้การแบ่งปันข้อมูลเป็นไปอย่างปลอดภัย และคุ้มครองความเป็นส่วนตัวได้ แต่บทเรียนที่เราเห็นจากทั้งสหราชอาณาจักรและประเทศไทยก็คือ เทคโนโลยีเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ

ในยุโรป แม้จะมีกฎหมาย GDPR เพื่อคุ้มครองสิทธิข้อมูลส่วนบุคคล และข้อกำหนด PSD2 ที่บังคับให้ธนาคารเปิด API ให้พันธมิตรเข้าถึงข้อมูลได้อย่างปลอดภัย แต่ในทางปฏิบัติ ธนาคารจำนวนมากยังคงลังเลที่จะเปิดเผยข้อมูล และผู้บริโภคเองก็มักเผชิญปัญหาในการทำความเข้าใจแบบฟอร์มการให้ความยินยอมที่ซับซ้อน

ประเทศไทยเองก็เผชิญความท้าทายลักษณะเดียวกัน การบอกประชาชนว่า “ข้อมูลเป็นของคุณ” เพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ หากพวกเขาขาดเครื่องมือ ความเข้าใจ และอำนาจในการตัดสินใจว่าจะใช้ข้อมูลนั้นอย่างไร

ดังนั้น หากเราต้องการให้การเงินที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล (Data-driven Finance) เกิดขึ้นจริงในระบบ เราจำเป็นต้องมี ธรรมชาติที่ชัดเจน ควบคู่กับเทคโนโลยี โดยเฉพาะเรื่องสิทธิของผู้บริโภค ซึ่งต้องชัดเจน เข้าใจง่าย และนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ทุกฝ่ายทั้งธนาคาร พันธมิตร และผู้บริโภค ต้องเห็นคุณค่าและพร้อมมีส่วนร่วม และผู้บริโภคเองก็ต้องสามารถเข้าใจได้อย่างแท้จริงว่าข้อมูลของตนถูกแบ่งปัน ใช้งาน และสร้างมูลค่าอย่างไร ไม่ใช่เพียงการกด “ยินยอม/ไม่ยินยอม” บนแบบฟอร์มที่ซับซ้อนเกินไป

บทเรียนสำคัญคือ แม้เทคโนโลยีจะช่วยให้เราเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากข้อมูลได้มากขึ้น แต่หากขาดกฎเกณฑ์ที่ชัดเจน และปัจจัยสนับสนุนที่เหมาะสม การนำไปใช้และการขยายผลก็จะไม่เกิดขึ้นจริง และผู้บริโภคก็ยังคงไม่มีอำนาจต่อรองที่แท้จริงในการใช้ข้อมูลของตนเอง

จากตัวอย่างทั้งสาม จะเห็นได้ว่า เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือสำคัญในการเปิดประตูสู่โอกาสใหม่ แต่หากปราศจาก ธรรมชาติ (governance and regulation) ที่ดี และแรงจูงใจทางเศรษฐกิจ (economics incentive) ที่เหมาะสม ระบบการเงินดิจิทัลก็ไม่อาจก้าวไปได้อย่างน่าเชื่อถือ รับผิดชอบ ยั่งยืน และครอบคลุม

ตัวอย่างที่สะท้อนชัดคือ โครงการ “सान” ของธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นการทดสอบการเชื่อมต่อการชำระเงินด้วยเงินในรูปแบบโทเคน กับโครงสร้างพื้นฐานในการชำระเงินที่มีอยู่เดิม โดยมีความร่วมมือกับ ธนาคารกลางฮ่องกง (Hong Kong Monetary Authority) ซึ่งผลการทดสอบเพื่อต้นแบบศักยภาพในการ นำเอาไปใช้และต่อยอดได้จริง แต่ขณะเดียวกัน บทเรียนจากโครงการ “सान” ก็ทำให้เราเห็นว่า เทคโนโลยีเพียงอย่างเดียวหากไม่มีกรอบธรรมชาติที่ชัดเจน มาตรฐานร่วมที่ทุกฝ่ายยอมรับ และความร่วมมือระดับ ภูมิภาคที่เข้มแข็ง เทคโนโลยีอย่าง tokenization อาจจะทำให้ระบบการชำระเงินไม่สามารถทำธุรกรรมข้าม กันได้ (fragmentation) เพิ่มความซับซ้อนและลดประสิทธิภาพของระบบการชำระเงิน

ความร่วมมือของเรากับธนาคารกลางฮ่องกงเป็นความก้าวหน้าหนึ่งซึ่งได้ให้บทเรียนกับเรา และหวังว่าบทเรียน นี้จะเป็นแนวทางให้กับอาเซียนนำไปต่อยอดต่อไปได้ เพื่อให้มั่นใจว่า ASEAN financial corridor ไม่ได้

เพียงแต่มุ่งหวังให้เกิดการพัฒนานวัตกรรมได้อย่างรวดเร็ว แต่ยังคงเปิดกว้าง น่าเชื่อถือ และเชื่อมโยงได้ อีกด้วย

และในโอกาสที่เราจะได้ใช้เวลาสองวันนี้ร่วมกัน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดในหลากหลายหัวข้อ ไม่ว่าจะเป็น AI, quantum computing, tokenization, การเงินสีเขียว และอื่น ๆ ผมจึงอยากฝากคำถามหนึ่งให้ทุกคน ไม่ว่าจะเป็น ฟินเทค ผู้สร้างนวัตกรรม ธนาคาร และหน่วยงานกำกับดูแล ได้ขบคิดร่วมกันว่า:

“เรามีธรรมาภิบาลและกลไกเชิงระบบที่แข็งแกร่งเพียงพอแล้วหรือยัง — เพื่อให้เทคโนโลยีเหล่านี้สร้างประโยชน์ได้จริง ไม่ใช่แค่ในวันที่ทุกอย่างราบรื่น แต่รวมถึงวันที่เราต้องเผชิญกับวิกฤติและความท้าทาย”

ผมหวังว่า Bangkok Digital Finance Conference 2025 ตลอดสองวันนี้ จะเต็มไปด้วยบทสนทนาที่จะเป็นประโยชน์ต่อทุกท่าน

ขอบคุณครับ